need Issanda sõnnad: „Hädda selle innimesele, kelle läbbi pahhandus tulleb. Sel on parram, et wesli kiwwi temma kaela peals podama, ja tedda ärraupputatama süggawama merre kohta.“ Kui mõek tungisid need sõnnad ta hinge läbbi: Se jookseb minnu kohta! Jah sedda ollen ma wäärt!

Hirmuga wõttis ta pühha ramatu ja läks teise tuppa omma abbikasa jure, kus ta sellele otse kohhe kõik, mis olli sündinud, räkis. Maria wõttis Piibli kätte ja hakkas kibbedaste nutma. „Oh mis raske õnnetus se on“, ütles ta nuttes, „mis rasked wõlgasüüd olled sinna, armas mees, enese hinge peale koormanud!“ Nende sõnnade järrel langes ta toli peale ja temma kibbe nut andis tunnistust ta raskest hinge ahhastusest.

Temma mees olli wäggewaste ligitud, ta süddametunnistus kaebas pitkse healega ta peale. Tük aega jäid mõllemad wait. Wimaks ütles mees: „Ma tunnen enese rasket üllekohhut ja ma tahhan sedda hea melega jälle parrandada. Anna mulle agga nõu, mis ma pean teggema.“ — Maria tõusis ülles ja ütles: „Armas mees, on se tõest so kindel nõu, tahhad sa tõest omma üllekohhut parrandada?“ — „Jah, Maria, se on mo kindel nõu, agga mis pean ma siis teggema“, ütles kõrtsmik, „et kõik jälle saaks heaks tehtud?“ — „Ei se polle raske, kui sa agga kõikis minnu nõu wastu wõttad“, ütles Maria, „kõige esmalt panne tämasels winakauplemine seisma, siis tahhame õhtuni mõnda ümbermuta, mis ülle inglid taewas römustawad ja kurrat täis wihha on.“

Kuddas ööldi, nõnda tehti. Kõrtsmik jooksis kohhe ruttuga kotta, ja panni ukse holega kinni. Nüüd hakkasid mõllemad ühhes nõus enneste maja puhhastama, nagu olleks se üks ammust petud nõu olnud. Nad kandsid kõik wina klasid howi peale ja wiskasid wastu kiwwi purruks. Sedda

samma kohhut mõisteti ka winaplaskude ja puddelite ülle kõige nende täiusega, mis sõnniku peale wälja wallati. Wina aukrud jäid weel omma paika õhtuni.

Siis hakkas teggu kõrtsi toas peale, kus wanna raswane mäng kaarta ja sandid häbbetu pildid seinte pealt nüüd ettewõeti ja ahju aeti.

Nende tö sai wahhete wahhel ühhe eht teise-kõrtsikäia läbbi seggatud, kes ukse tagga müddistas. Kui kord müddin liale läks, astusid perre rahwas ukse jure ja kulasid, mis teised ukse ees piddid räkima. — Üks mõtles, kõrtsmik olla haigeks jänud; teine, et nad olla mõllemad wälja läinud; kolmas arwas perremeest joobnuks ja ahju äres pingi peal maggawad. Wimaks tõstis üks wanna halli peaga jodik omma healt ja ütles: „Kuulge kord, mis minna teile rägin, asi on hopis teine; kõrtsmik tahhab waggaks jäda, ta ei tahha ennam wina sisse kallata. Pange tähhele, kas ma polle tõt räkind. Ma ollen selle polest terrane ja ollen ammugi tähhele pannud, tal polle mitte õiget himmu ennam kaubelda ja se on ta emmanda sii, ütlen ma teile, se on üks pühha. Ta peab allati kõrtsi ellu põrgu elluks.“

Kui könneleja sai lõppetand, ütlesid teised: „Kõrtsmik peaks waggaks jäma! Kes sedda wõib uskuda? Ennemine tulleb arwata, et ühhel kõrtsmikul wõimatu asi on pühhaks sada.“

Wiimse könne aeges lükkas Maria omma mehhe külge öeldes: „Selle könne sees on palju tõt. Surma jook ja Kristuse ellu wessi ei sünni kokku.“

Kui kest-ö olli kätte jõudnud, et kõik rahhule jäid, weretasid mõllemad ühhes nõus ning jõnus wina pooltwati wälja ulitsale ja lasid sedda tühjaks joosta. Pärrast wõttis mees sedda enne nimmetud lauda kõrtsi ukse pealt mahha, wiis tuppa, lõhkus ärra ja ajas ahju. — Se suur maja puhhastamise tö olli nüüd lõppetud. Mõllemate süddamed ollid

Eesti ma rahwa Kalender 1871, k. 62